

■ TEODOR MAZILU

Ce-a fost și atunci, cu Ozon și cu 11 m. ăla...

Fragmente de jurnal

Imprejurările în care am ajuns să joc alături de Müller, la Borussia-Dortmund, nici astăzi mi-mi sînt prea clare. Fiind la sfîrșitul carierei — trecusem de 30 de ani — primisem aprobarea de a juca în Franța, la A. S. Monaco 74, o echipă modestă, dar ambițioasă, care prezenta dezavantajul că acasă, pe teren propriu, n-aveam, în zile mari, decît cîteva zeci de spectatori. Cine să-și piardă timpul cu fotbalul, cînd ruleta se afla la doi pași? Cînd vedeam trilmnele goale ale cochetului stadion din Monte Carlo, mi se făcea un dor nebun de larma de acasă, de stadionul burlusă pînă la refuz. Alți toți jucătorii ne aflam oarecum la spartul țigului, nu ne mai făceam iluzii în legătură cu viitorul nostru, de aceea ne și înțelegeam: ne uncau pe toți sentimentul inevitabilului amurg și grijele familiale. Capucii, na italianu foarte bătăios, aveau norocul că aveau, în depărtare, la Palermo, la o austeră distanță, nevastă-sa îi aducea mereu cîte un copil. Adora într-atît copiii, încît adulterul i se părea floare la ureche.

Clubul — pînă atunci înfloritor, în provincie aveau succes, publicul se bătea să ne vadă, nu eram o echipă puternică, dar, în mod sigur, una simpatizata, din cauza vîrstei păream mai mult acrobași decît fotbaliști — intra brusc în zodia falimentului. Trebuia găsită urgent o soluție financiară, și, atunci, am auzit vocea antrenorului:

— Il vindem pe Mazilu...

— Cine îl cere? Il cere cineva, mamma nua? — încercă Capucii să-și bată joc de mine.

— Borussia-Dortmund — i-o retează antrenorul.

În orice caz, A. S. Monaco 74 mi s-a despărțit în lacrimi de mine. Dacă povestea cu falimentul n-a fost decît un alibi, să-mi măgulească vanitatea și să scape de mine?

La Dortmund, după prima partidă, Müller m-a îmbrățișat:

— Herr Mazilu, ai jucat foarte bine. De ce plîngi?

— Mi-e dor de acasă, acasă...

— Și asta e foarte bine, admise Müller.

Ce-a mai fost și cu 11 m. ăla din partidă cu Belgia... Înainte de meci, așa cum se obișnuiește, s-a stabilit că, dacă vom obține o lovitură de la 11 m., s-o execute Ozon, mare specialist în fazele fixe. Belgianii erau, de obicei, o victimă ușoară, mi renșiseră niciodată să ne învingă, aveau un complex față de noi, cum îl aveau și polonezii. De data aceasta, noi, cei de la înaintare, avusesem o zi proastă, nimic nu ne-a mers. Publicul ne fluiera, și pe bună dreptate, și o partidă proastă, și fără nici un gol... Publicul e în stare să ierte nivelul scăzut al unei partide, dar măcar să se lase cu „boabe“.

În minutul 89, arbitrul, un englez de o corectitudine infirmoșutoare, acordă un 11 m. în favoarea noastră. Era atît de limpede faultul — Lucescu fusese pur și simplu blocat, sufocat, strangulat de trei apărători — încît belgienii nu schițaseră nici un gest de protest. Ozon, desemnat de antrenor să execute lovitură de pedeapsă, vine la mine și-mi spune:

— Mazilule, trage tu. Am presimțirea că mi-mi iese.

Am tras puternic, la semiînălțime, dar pe lângă bară. Am ratat, Ozon a venit după aceea, mi-a strîns mîna, avea obiceiul frumos de a te felicita pentru toate gafele și mi-a spus, mi-o amintesc ca astăzi:

— Vezi, nu e mai bine că ai ratat tu?

•
•
•

Sînt nopți, mai ales nopți de iarnă, în care regret profund că aceste împliniri nu sînt reale, sînt numai rodul imaginației și al trufiei mele.